BLA-BLA-BLA, DOMNULE GENERAL

de Sergiu Someşan din volumul “Să n-o săruţi pe Isabel”, editura Arania, 2000, ediţia a doua
editura Vremea, 2005,

email
sergiu_somesan @yahoo.com

Betty, nevastă-mea, tocmai îl culcase pe micul Bill, băieţelul nostru de aproape un an, rugându-mă să fac linişte până adoarme, când am auzit soneria de la intrare. Intrigat – era aproape zece seara şi nu prea eram obişnuiţi cu vizite la ora asta –, m-am dus să deschid. În faţa uşii aştepta un colonel, care, din câte mă pricep eu la uniforme, părea a fi din armata aerului. În spatele lui aşteptau o mulţime de soldaţi, care mă priveau impasibili. În întunericul străzii mi s-a părut că zăresc şi umbrele unor blindate uşoare, dar nu am putut să mă uit prea bine pentru că ofiţerul mi se aşeză în faţă.

— Bună seara, spuse el, şi în glas i se simţea o uşoară încordare. Nu vă supăraţi, îl căutăm pe domnul William Clemens.

Am zâmbit vinovat.

— Cred că este o greşeală la mijloc, domnule colonel, am spus eu, cu ochii la armele soldaţilor. Mă numesc Robert Clemens şi aici nu locuieşte nici un William Clemens…

Colonelul păru o clipă derutat şi se întoarse întrebător spre un căpitan care stătea în penumbra scării. Acesta dădu din umeri şi spuse:

— Strada Rozelor, numărul 5. Aici este, domnule colonel!

Colonelul se întoarse ţeapăn spre mine:

— Vrem să-l vedem imediat pe domnul William Clemens! Vă atrag atenţia că suntem într-o misiune oficială şi că orice obstrucţie din partea dumneavoastră vă poate cauza mari neplăceri.

— Dar, domnule colonel, nu înţelegeţi că…, am început eu să-i explic şi m-am oprit brusc.

Pe fiul meu îl cheamă de fapt William, William Clemens, dar, cum noi îi spunem Bill, nu mi-am dat seama de la început. Nu mă puteam gândi la el ca la un domn! Dar sigur că nu pe el îl căuta armata aerului. Probabil că era o confuzie la mijloc. Am răsuflat uşurat:

— Ei bine, am început eu să spun aproape vesel, adevărul este că locuieşte aici un William Clemens, dar nu cred că pe el îl căutaţi. Are abia un an…

Un zâmbet strâmb apăru pe faţa colonelului, care se întoarse şi făcu un semn scurt spre cei din spatele lui. În câteva clipe soldaţii s-au strecurat în tăcere, ca nişte umbre, pe lângă noi. Păreau foarte pricepuţi, nu făceau nici un zgomot, iar privirile le alunecau experte prin cotloanele de unde putea pândi vreo primejdie.

Mărturisesc că toate acestea m-au lăsat pur şi simplu fără grai. Când mi-am revenit cât de cât, am întrebat cu o voce pe care abia mi-o recunoşteam:

— De ce îl căutaţi, domnule colonel? Îl arestaţi?

Pe faţa aspră a colonelului apăru un zâmbet îngăduitor. Intră după mine în casă, nu înainte de a mai privi o dată spre cei câţiva soldaţi care rămăseseră de pază afară. Abia apoi se întoarse spre mine:

— Dimpotrivă, domnule Clemens, dimpotrivă. Din acest moment, noi trebuie să facem totul pentru a asigura securitatea fiului dumneavoastră.

Atrasă de zgomot, din dormitor ieşi soţia mea, care, văzând soldaţii ce ocupau poziţii strategice în mica noastră sufragerie, făcu ochii mari.

— Fiind părinţii domnului William Clemens, se grăbi colonelul să răspundă întrebării mute din privirea ei, cred că nu are rost să vă ascund scopul vizitei noastre. Supercalculatorul Guvernamental, pe baza testelor care se fac lunar în creşe, grădiniţe şi şcoli, a descoperit că fiul dumneavoastră este un adevărat geniu militar, obţinând punctajul maxim la toate probele. Guvernul a hotărât, ca o recunoaştere a meritelor lui excepţionale, să-i acorde gradul de general şi să-i încredinţeze, în aceste clipe grele pentru naţiune, comanda supremă.

Am deschis de câteva ori gura fără să pot spune nimic. Un hohot jalnic de râs a fost tot ce am reuşit să scot în cele din urmă.

— Sunteţi nebuni, fără îndoială, a spus scurt Betty, exprimând poate cam prea direct exact ceea ce gândeam şi eu.

— Doamnă, se întoarse ofensat colonelul spre ea, faptul că sunteţi mama celui mai mare geniu militar din istorie nu va dă dreptul să vă îndoiţi de hotărârile Guvernului…

În timp ce noi discutam, căpitanul se strecurase neobservat în dormitor, de unde reveni cu micul nostru Bill, ţinându-l grijuliu, ca pe un trofeu de mare preţ. Bill clipea somnoros, privind nedumerit la forfota din jur. Dând cu ochii de Betty, întinse mâinile spre ea şi începu să

gângurească: „bla-bla-bla”, de fapt singurele sunete pe care reuşea să le pronunţe clar, cu toate că se apropia, aşa cum am mai spus, de vârsta de un an.

Colonelul se întoarse radios spre mine:

— Aţi auzit?! Aţi auzit ce a spus?! „Bla-bla-bla”. Extraordinar! Domnul general cunoaşte fără să-i fi spus nimeni codul pentru declanşarea atacului nuclear. Şi vă mai îndoiţi de geniul lui militar…

Am tresărit:

— Vreţi să spuneţi, domnule colonel, că…

— Exact, îmi confirmă colonelul temerile. Pentru o mai mare siguranţă, atacul nuclear nu poate fi declanşat decât prin pronunţarea de către o anumită persoană a unui cuvânt de cod în faţa unui microfon, astfel că nu există riscul ca o mână criminală să apese pe buton. De azi înainte, în camera de comandă, în faţa microfonului va sta fiul dumneavoastră. Îi vor fi furnizate toate datele de care are nevoie… El va fi cel care va hotărî, bineînţeles, dacă situaţia o va impune, un atac nuclear. E o mare cinste pentru dumneavoastră, sper că vă daţi seama.

Între timp, căpitanul reuşise să-l dezbrace pe micul Bill de pijamalele albastre în care îl culcase Betty şi se străduia să îl îmbrace cu o uniformă pe măsura lui. Vestonul nu reuşi cu nici un chip să i-l îmbrace, aşa că a fost nevoit să apeleze la Betty, care, cu ochii în lacrimi, îl îmbrăcă pe micul nostru general.

— Nu trebuie să plângeţi, doamnă Clemens, interveni împăciuitor colonelul. Trebuie să fiţi mândră, să fiţi conştientă de marea cinste care vi se face…

— Dar, domnule colonel, îl întrerupse Betty, acestea sunt singurele sunete pe care le spune clar Bill. Şi le spune aproape tot timpul… Când vede o jucărie nouă, de exemplu…

— Adevărat, doamnă Clemens? Interesant, foarte interesant… Ai auzit, căpitane? Jucării… cât mai multe şi cât mai noi… Să avem o rezervă consistentă…

Făcu un semn, şi toţi ieşiră afară grăbindu-se spre blindate. Pe Bill îl ducea cu grijă în braţe căpitanul. Am ieşit şi noi în prag.

— Şi când îi este foame spune „bla-bla-bla”, domnule colonel, strigă Betty în urma lor…

Colonelul se întoarse spre noi pentru o clipă, apoi făcu un semn de rămas-bun şi se urcă în şeniletă.

Blindatele mugiră scurt şi dispărură după colţ, lăsând în urma lor doar un nor întunecat de praf care se aşeza domol sub razele palide ale lunii.

— Şi când vrea afară, domnule colonel, şoptea Betty tot mai stins. Şi când se plictiseşte, şi când se sperie, şi când îi este somn…

Am întors-o spre mine şi i-am îngropat faţa în umărul meu. Voiam să o liniştesc, dar voiam mai ales să nu vadă lungul şir de şobolani care ieşea din magazia părăsită, îndreptându-se spre munţii din zare…

de Sergiu Someşan din volumul "Să n-o săruţi pe Isabel", editura Arania, 2000, ediţia a doua editura Vremea, 2005,

email
sergiu_somesan @yahoo.com